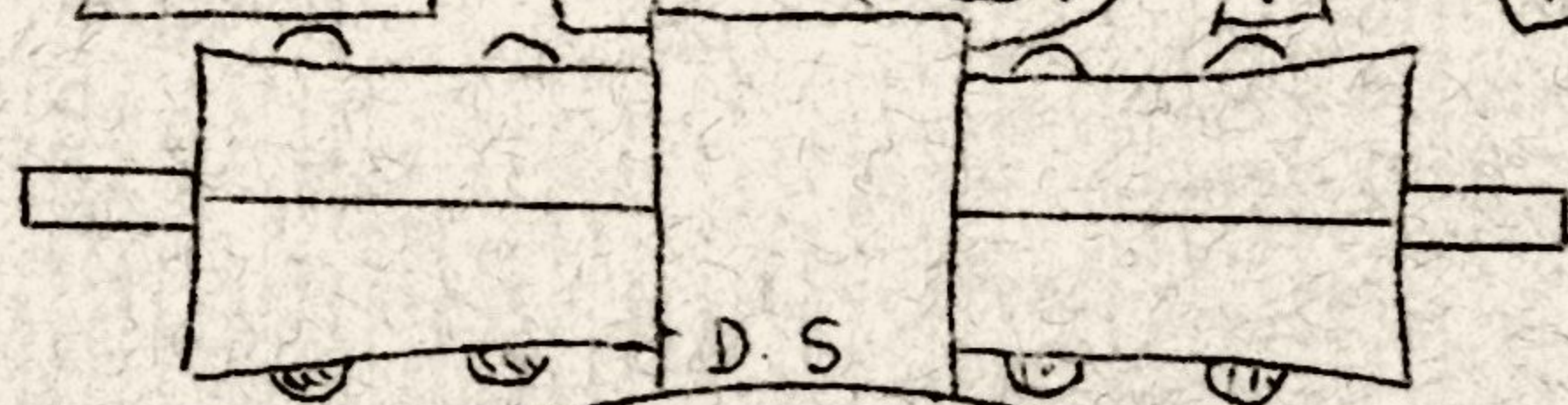


MINNESOTSKI

ZVON



SLOVENEČ  
SEM,  
TAKO M'JE MATI  
D'JALA.

3. LETO

ŠTEV. 6.

# MINNESOTSKI ZVON

Leto 3

JUNIJ - ROŽNIK

Štev. 6.

MESEČNIK ZA SLOVENSKO MLADINO

Za uredništvo:

Franci Medved  
Marijan Kosem

Za upravo:

Anica Krulc  
Albin Medved

Vsebina:

Najboljši Prijatelj (Rev. Šuštaršič) .....	81
O materinem jeziku (gdč. L. Verbic) .....	82
Franc S. Finžgar (gdč. L. Verbic) .....	84
Glas mladine:	
Kako sem dobila foto-aparat (Anica Pečelin) ..	86
Ligin sestanek (Anica Krulc) .....	87
Srečanje in obisk (Paula Križičnik) .....	88
Naše šmarnice (Mila Vidmar) .....	89
Medvedec (F.M.) .....	90
Urednikova pošta .....	92
Cerkvica na gori (Jožef Stritar) .....	92
Misijoni:	
Sv. Frančišek Ksaverij .....	93
Prigode nagajivega Bobija .....	94

\*\*\*\*\*

Naslov:

MINNESOTSKI ZVON  
Box 563  
Biwabik, Minn.

Naročnina:

Celoletna \$1.50  
Polletna \$1.00



Kdor pridobi pet novih naročnikov, bo dobival MINNESOTSKI ZVON za eno leto brezplačno.

# NAJBOLJŠI

# PRIJATELJ



Bog sam nam v Svetem Pismu zatrjuje, da se noben zaklad ne more primerjati z iskrenim prijateljem.

Mesec junij nas vsako leto znova spominja, da imamo mi vsi zvestega prijatelja, ki nas dobro pozna, nas ima rad, nam vedno želi dobro in je vedno pripravljen deliti dobrote. Ta naš dobri prijatelj je Jezus Kristus.

Ob neki priliki je Jezus zatrjeval svojim učencem, da je rad med ljudmi, da je vesel, če more živeti med nami.

Junij je posvečen presvetemu Srcu Jezusovemu. To najbolj plemenito srce častimo iz dveh razlogov. Ker je Jezus Bog in človek v eni osebi gre njegovi božji in človeški naravi božje češčenje. Srce spada k človeški naravi Odrešenikovi, zato ga po božje častimo. Poleg tega nam srce označuje vse, kar je plemenitega in dobrega v človeku: ljubezen, velikodušnost, obzirnost, nesebičnost. Jezus je najboljša in najbolj plemenita oseba, ki

je kdaj živela na svetu. Ker pravimo, da te vzvišene lastnosti izhajajo iz človeškega srca, častimo presveto Srce Zveličarjevo kot sedež njegove plemenite in iskrene ljubezni do nas.

Ko je naš Gospod hodil po Sveti deželi, je vabil ljudi, naj ga poslušajo in žive po njegovih naukih, da bodo srečni. "Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste coteženi, in jaz Vas bom poživil."

Presveto Srce je neskončno bogato in želi, da bi si vsaka duša pri njem nabrala milosti za lepo krščansko življenje na tem svetu in za srečno večnost v nebesih. Jezus teh darov nikomur ne vsiljuje, a

daje jih velikodušno vsakemu prosilcu.

V modernem času se je ljubezen do Boga in sočloveka ohladila, moderna doba je postala doba sebičnosti. Jezus hoče poživiti ljubezen v človeških srcih, saj ve, da samo ta bo vodila ljudi k Bogu in prinesla srečo in mir na svet. V ta namen je razodel sv. Marjeti Alacoque ob koncu 17. stoletja pobožnost do svetega Srca. Tej redovnici je naročil, naj pove ljudem, kako jih to Srce ljubi, ljudje naj ma vračajo ljubezen. Da bi pritegnil ljudi do te pobožnosti, je častilcem svojega presvetega Srca obljubil posebne dobrote. Dvanajst je teh obljub: vse zagotovljajo božji blagoslov, mir, božjo milost in večno srečo.

Dvanajsta obljuba govori o pobožnosti prvih petkov: Tistim, ki bodo prejeli sv. obhajilo devet zaporednih prvih petkov, obljubljam milost vztrajnosti do konca: ne bodo umrli v sovraštvu z menoj in tudi ne brez svetih zakramentov in moje Srce jim bo varno zatočišče v zadnji uri.



Ko sem prebrala 5. številko Minnesotskega Zvona, sem sklenila, da se bomo spet nekoliko pomenili o vejicah, še več pa bi rada povedala o delitvi besed, ker vem, da se hočete naučiti tudi pravilno pisati. ---

Da, to sem naredil.

Seveda, sedaj se bo vsak izgovarjal.

V teh dveh stavkih smo nekaj pritrdili z besedico da in seveda, zato stoji vejica za tema besedama.

Ne, tega pa ne boš izvedel.

Nikar, tako pa ne boš daleč prišel!

V teh dveh stavkih smo pa nekaj zanikali z besedico ne, nikar,

zato pravimo, da loči vejica samostajne pritrtilnice in nikalnice.

Nekateri izmed vas ste mi pravili, kako temeljito ste se učili v taborišču slovnice. Res sem se kar čudila, kako dobro ste znali nekateri analizo, kar tekmovali ste, kdo bo prej povedal. To kar bomo danes ponovili, velja za večje, mlajši pa preberite že zaradi vaje v branju.

Ali se še spominjate, ko ste rekli o prilastku, da natučneje določa osebkovo besedo, povedno določilo in predmet? Pa ste slišali, da se imenuje neke vrste prilastek pristavek (apozicija).

Ivan Cankar, slovenski pisatelj, se je rodil na Vrhniki.

Tu ste napravili vejico za besedo Cankar, ker stoji pristavek za samostalnikom.

Slovenski pisatelj Ivan Cankar se je rodil na Vrhniki. Ker stoji tu pristavek pred samostalnikom, se vejica ne piše. Pa še kdaj kaj o vejici!

\*\*\*\*\*

Pri pisanju moramo večkrat deliti besede na zloge. Pri tem imamo pravilo, da se ne moremo zmotiti. Paziti moramo na nezložene in zložene besede.

Najprej se bomo ustavili pri tem pravilu, ker tu delamo največ napak: lj in nj ne delamo: po-lje-de-lec, pri-ja-te-lja, Be-ljak; po-vzdi-ge-va-nje, sta-nje, ko-nje-nik.....

Tudi šč, st, sk...se ne delê: pu-šča-va, sla-šči-ca, tê-sto, ve-ste, ti-skar-na, de-ska, so-se-ska.

Če je en soglasnik med dvema soglasnikoma, ga vzamemo k naslednjem slogu: ma-ti, že-na, sre-ča, le-po-ta; soglasniki: t, n, c, p,.....

Če je med dvema soglasnikoma več soglasnikov, jih delimo po izrekljivosti. Gledamo na to, če se lahko skupaj izgovarjajo ali ne.

Če ima zlog tako soglasnike, da moremo z njimi začeti nesestavljene slovensko besedo, jih vzamemo k naslednjemu zlogu: je-klo (iz drugega zloga lahko napraviš besedo klobuk), se-stra(strašiti), de-ska(skala), pi-šče (ščetka), me-gla (glava)....

Če pa ima zlog take soglasnike, da ne moremo začeti z njimi nesestavljene slovenske besede, jih vzamemo toliko k naslednjemu zlogu, da moremo začeti z njimi besedo, ostale pa pustimo pri prednjem zlogu: Majh-na, sred-stvo, slo-ven-ski, živ-lje-nje, ov-ca, kriv-da, son-ce, pro-te-stant-ski, toč-ka, voj-ska .....

Vem, da je slovnica zelo težka in pusta zadeva, vendar bi me zelo veselilo, če bi kdo izmed vas napisal lep odstavek besed, jih razložoval in povedal pravilno. Oni, ki bo prvi poslal in vse prav uredil, bo dobil lepo darilo in javno bo pohvaljen v Minnesotskem Zvonu. Pogum!

Pošljite pa na naslov: L. Verbic, 245 Kankakee St., Coal City-Ill.

# FRANC S. FINŽGAR

Menda je bilo spomladi pred več, več leti. Ves zimski čas so prirejali v unionski dvorani v Ljubljani prosvetne večere, pri katerih so nastopili odlični govorniki kot dr. Ev. Krek, Franc S. Finžgar in drugi. Zlasti so vabili dijaštvo in ga navduševali za vse, kar naj bi moral vedeti izobraženec.

Posamezne dijaške skupine so prihajale k posebnim sestankom, kjer so jih vadili in pripravljali za javne nastope.

Pri takem večeru je nekoč govoril F. S. Finžgar. Takrat se je vse navduševalo za njegov roman "Pod svobodnim soncem". Navzoče smo bile dekleta, ki smo bile zelo radovedne, kaj nam bo povedal.

Govoril je o lepoti slovenske zemlje, zlasti pa o kmečkem domu. Nič čudnega, saj je bil rojen na kmetih v Doslovičah pri Breznici l. 1871. Breznica je prijazna vas na Gorenjskem pod najvišjim karavanškim vrhom Stolom. Na Breznici si je postavil njegov oče dom in tam je tudi Finžgar obiskoval ljudsko šolo, pozneje pa je hodil še v Radovljici v šolo. Gimnazijo je končal v Ljubljani in vstopil v semenišče.

Služboval je na raznih krajih kot v Želimlja pod Turjakom, v Sostrem pri Ljubljani, nazadnje pa je bil župnik v Trnovem v Ljubljani. Zdaj tudi živi v Ljubljani.

Že v semenišču je pisal povesti, ki jih je priobčeval v "Pomlad-



nih glasih", nekajčasa je urejeval mladinski list "Angelček" in Vrtec."

Pri našem sestanku nam je pravil o lepoti kmečkega doma. Ob tej priliki je povedal, kako izletniki vsako nedeljo obiskujejo naše lepe kraje, kako se vse vsuje na vrtove in travnike, kjer pomadrajajo cvetje, ga trgajo, največje zlo pa je to, da ne prizanesejo naši občje spoštovani brhki kmečki gospodinji - jablani. Neusmiljeno ji obitajo rožnato cvetje, zvečer se pa vračajo v mesto s polnimi naročji tega cvetja. Ko pridejo v mesto, je cvetje že ovelo in ga zmečejo proč. Naša gospodična pa se žalosti.

Zakaj sem vam to povedal? Ve boste nekoč vzgajale mladino. Pazite, da boste že v nežna otroška srca znale vcepiti ljubezen do naše grude, do lepote, s katero je Stvarnik posebno obdaril slovensko zemljo. Pa ne le to, tudi na knjige je treba paziti, tudi to jim pripovedujte, kakšen zaklad je knjiga in kako je treba paziti nanjo."

Ste že kdaj brali Finžgarjev sestavek "Življenje in smrt knjige"? Gotovo tudi veste, da je pisatelj dolgoletni urednik Mohorjeve družbe in ravno v tem spisu tako lepo opisuje knjiga sama - žalostno usodo, ki jo je doletela pri ljudeh, ki jim je knjiga deveta briga. V prihodnji številki Minnesotskega Zvona boste brali o tem.

Finžgar je dobro poznal dušo slovenskega kmeta. Njegove povesti so tako resnične, vzete so iz življenja. Nekatero je prbobil v Dom in Svetu, pozneje pa so izšle knjige same, tako n,pr. "Sama", "Dekla Ančka", "Iz modernega sveta" in druge. V Dom in Svetu je za časa I. svetovne vojne izhajala "Kronika gospoda Urbana". Tu opisuje grenkobe in krvice, katere je slovenski kmet občutil v I. svetovni vojni, Finžgar pa piše kot bi se vse to dogajalo med francosko okupacijo.

Napisal je mnogo ljudskih iger; najbolj znane so; Divji lovec, Naša kri, Veriga, ravno te dni pa ste veliko slišali o igri, ki so jo igrali v Clevelandu najboljši slovenski igralci "Razvalina življenja". V njej prikazuje, kam pride človek, če se le naveže preveč na denar in ne pusti srcu svobodne izbire.

Morda se kdo izmed vas spominja dobre knjige, ki je izšla še pred revolucijo v Mohorjevi družbi. Ne vem več za naslov, vem pa, da v njej tako lepo opisuje svojega kuža hudournika, ki mu varuje Murka, koč v planinah. Tako preprosto je spisana, a tako zanimiva, da je vsakdo užival, če jo je bral. Jezik njegovih del je samosvoj, enostaven in oprt na živo in krepko gorenjsko govornico.

Njegova zadnja povest je izšla v zadnji izdaji Mohorjeve družbe z naslovom "Mirna pota." Tu nam pisatelj riše življenje polno idealov.

Podobne knjige smo brali pred več leti in so nas res vzgajale. V njih ni sovraštva, povede nas v krog ljudi, ki jim je ljubezen do bližnjega življenski namen. Finžgarja štejemo med najboljše pisatelje, njegovo ime bo zapisano z zlatimi črkami v knjigi slovenskega slovstva.

Ob koncu naj pripomnim tole: Lepa knjiga je največje bogastvo, zato pridno segajmo po nji. Ne berimo pa nikdar zato, da bi preganjali čas in dolg čas, ampak zato, da se uobjo, vendar se poglobljamo vase, duhovno rastemo ter postanemo boljši, iskrenejši ljudje. In tega se v Finžgarjevih delih učimo v obilni meri.



## KAKO SEM DOBILA FOTOAPARAT



Prve dni v maju sem preživela v pričakovanju. Sestra nam je namreč povedala, da bo "party" za "patrol boys & girls" v Hammond. Nekaj jih je šlo tudi iz naše šole iz sacer iz šestega in sedmega razreda. Med njimi sem bila tudi jaz in moja sestra Marija. Ko smo prišli tja, je bilo že mnogo zbranih, vendar smo morali še čakati, da so dospeli še otroci drugih šol. Bilo nas je čez tisoč. Tudi mestni župan je bil pričujoč. V svojem nagovoru nas je pohvalil, da smo prav dobri varuhi mlajših Bošolcev. Takoj nam je razodel, da je veliko dobrot pripravljenih za našo plačilo, in to:

4000 hrenovk, 50kg. praženega krompirja, 1000 lončkov mleka, 2000 čaj sladobeča... Postregli so nam na papirnatih krožnikih. Na izpraznjene krožnike smo napisali vsak svoje ime in čakali, da z njimi poizkusimo svojo srečo. Napravili so velik krog in naznanili, da kdor vrže krožnik v sredo kroga dobi nagrado, katerih je bilo samo 19. Imela sem le malo upanja, da bi s papirnatim krožnikom imela kaj uspeha. Pa vendar sem imela srečo. Na ena, dva, tri sem tudi jaz



zalučala krožnik prav spretno in čeprav sem ga zgrešila med tolikimi, se je vendar usravil na sredi kroga, in mi pridobil tako zaželjeno nagrado - fotografski aparat.

Anica Pečelin  
3341 - 173 St.  
Hammond, Ind.

## Ligin sestanek

Prvo nedeljo v maju smo imeli na Gilbertu Ligin sestanek, ki je bil posvečen majniški Kraljici in tudi našim zemskim materam. Sestanka se je udeležilo mnogo ljudi, kar je gotovo pripromoglo lepo pomladansko vreme.

Za uvod smo zapeli Marijino pesem in potem pridevali za vsako točko po eno kitico. Milena Dolenc je deklamirala "Znamenje v gozdu". Father Godina je govoril o znameniti slovenski božji poti: Ptujski gori na Štajarskem. Njegovo zanimivo predavanje smo poslušali z navdušenjem in njegov lep govor nagradili s solzami in ploskanjem. Med govorom smo bili zamaknjeni v prelepo Ptujsko-gorsko cerkev in smo kar pozabili, da smo na Gilbertu v "Community Building". Naši mali, čeprav zaspani, so nas spet zbudili v sedanost s svojim pri-srčnim "ringa raja". Mamiciam pa so zapeli pesmico "Kaj bi le ptičica". Vsem so osvojili srca posebno še ker so peli glasno in brez strahu, četudi nekateri še vrtca ne obiskujejo.

Za tem je sledila deklamacija "Vsem materam". Kosmov Franci in Škorjancev Jožko pa sta povedala kako mamico poleg vsega drugega dela skrbi za svoje otroke tudi takrat, ko so v šoli. Tudi Medvedov Miro je lepo povedal svojo deklamacijo. Janezek je pa vse spravil v dobro voljo, ko je povedal: "Sem čeden, majhen dečko, osnažim sam si sve-čko....."

Father Dolšina je potem govoril o materah in postavil slovensko mater na najvišje mesto v trpljenju izmed vseh mater kar jih je kdaj srečal. Njegov govor je bil zelo lep in mislim, da je dosegel uspeh pri poslušalcih.

Za konec smo zapeli "Marija skoz življenje" in izmolili Očenaš. Malo smo še poklepetali, a smo se kar hitro vrnili domov, da se še v domačem krogu malo pozabavamo.

Anica Krulc  
Biwabik, Minn.

## Srečanje in obisk

Oglašam se iz države Illinois, kamor sva se preselili z mamo pred velikonočnimi prazniki.

In veste koga sem videla kmalu po našem prihodu? Vašo bivšo slovensko učiteljico, ki je tudi meni svoj čas pošiljala Minnesotški Zvon. Zmenili sva se, da vam bom pisala. Kmalu pa sem na to pozabila.

V torek 5. maja sem jo zopet srečala tu v Wilton Center in takoj sem se spomnila svoje obljube.

Moja mama tu opravlja gospodinjska dela pri č.g. Kuzmi, jaz pa hodim v Joliet k Sv. Jožefu. Kmalu po 7. uri se odpeljem z busom. Tam je mgr. Butala za župnika in prihaja večkrat v šolo. Sestre so prav prijazne in dobre. Obiskujem 8. razred. Opoldne kosim tamkaj, po šoli pa se pripeljem spet z busom domov.

V torek je bil ravno "party" v dvorani pod cerkvijo. Ne veste, kako je delaven naš Father; vse sam oskrbuje pri cerkvi, tudi travo pokosi sam. Vsako nedeljo ima tri sv. maše, dve doma, eno pa v naši podružnici v Peotone. Mama in gospodična Verbiceva sta bili tudi v dvorani.

Neki gospod je prikazeval lepe slike iz Francije, Nemčije in Tirolske. Mama je bila zelo vesela, ko je videla spet lepe hribe in planine; kajti tukaj je le ravnina in ljudje se pečajo s poljedelstvom in so po rodu Irca. Tudi naša cerkev je posvečena sv. Patriciju - in kako je lepa! Za majnik je napravila mama pri Marijinem oltarju lepo belo-modro pregrinjalo.

V župnišču imamo tudi klavir in father mi dovoli, da se vadim na njem. Mene uči g. Rozman v Jolietu. Zvečer sem zaigrala "Mati zakličé" in še pele smo.

Zelo sem hvaležna gospodu župniku, da je za nas tako dober. Preden je gospodična odšla smo pa z g. župnikom zapeli "Lepa si roža Marije" in "Je angel Gospodov".

To sem vam pa še pozabila povedati, da sem za poskušnjo, če še znam brati, prebrala nekaj iz Ameriške Domovine in gospodična me je pohvalila. Tudi o materinskem dnevu sva se pogovarjali.

Gospodična pa je v službi pri č.g. MacDermottu in opravlja tam vsa gospodinjska dela. Obljubila je, da se bova še kdaj obiskali,

saj nisva daleč. Včasih se pa oglasimo tudi pri gdč. Beričičevi, ki je v Jolietu.

Jaz nisem hodila v slovensko šolo, ker sva bili z mano pri Brucku, kjer je bil v službi moj ata, ki se je tam pri delu ponesrečil in umrl.

Kadar bom doživela kaj lepega, se bom spet oglasila.

Paula Križičnik  
ST. PATRICK CHURCH  
P.O. PEOTONE

## Nāše šmarnice

Spet je pri nas cvetoči maj. Sicer še v Minnesoti ni nič pravega cvetja kot včasih doma v maju. Letos je bilo par dni tako mrzlih kakor po zimi. Naj Vam opišem kakšne šmarnice imamo tukaj. Na Pinevillu živimo štiri družine v dveh hišah in smo tako sosedje. Vsak večer se zberemo pri sosedovih kateri so napravili lep majniški oltarček v svojem stanovanju. Imajo zelo lepo sliko Marije z Jezusom v naročju. Oltarček je ves v rožah, čeprav jih nimamo nič na vrstu; imamo pa lepe cvetoče pelagonije in druge v lončkih. Okrog slike se svetijo modre lučke. Začnemo ponavadi ob osmih zvečer. Najprej molimo rožni venec, potem preberemo šmarnice, katere so dali Father Godina iz Aurore, in nato molimo še litanije. Tako lepo opisuje ta knjižica vse Marijine čednosti in za vsak dan doda lep zgled kako Marija, naša Mati, pomaga vsem, ki se zatekajo k Njej. Otroci posebno radi poslušamo take zgodbe. Ob koncu ponavadi še zapojemo kako Marijino pesem. Nazadnje se še malo pogovorimo. Otroci modrujemo po svoje, a naši starši sopet po svoje. Vedno je dosti smeha in dobre volje.

Ob nedeljah večer pa se peljemo v sosedno faro Auroro, dve milj od nas, k šmarnicam. Tam sta namreč dva slovenska duhovnika: father Godina in father Šavinšek. Father Šavinšek poje litanije, father Godina pa igra na harmonij in poje, mi mu pa pomagamo kakor moremo in znamo.

Tako hodimo k šmarnicam pri nas, da ne pozabimo onih lepih šmarnic v rožnatem maju v naši lepi domovini - Sloveniji.

Mila Vidmar  
Biwabik, Minn.

F.M.

# MEDVEDEC

Medvedec se je poslovil, se ji zahvalil in odšel iz gozda. Ker je bila njegova obleka narejena iz medvedje kože so ga ljudje imenovali Medvedec. Več dni je potoval po prašni cesti. Prišel je v prestolno mesto, kjer je imel svoj grad isti kralj, ki je mislil, da je že pred leti spravil mlinarjevega sina iz tega sveta.

Kralj je potreboval mladega in močnega fanta, ki bi pasel njegove prašiče. Medvedec je prevzel to službo. Vsako jutro je gonil prašiče v gozd na pašo.

Nekega dne je bilo vse mesto zavito v žalost. Ljudje so jokali, vpili in delali velik ropot. Povsod so visele črne zastave. Medvedec je vprašal hlapca, kaj vse to pomeni.

"Kaj še tega ne veš! Kje si pa bil vse svoje življenje, da se ti še sanja ne kaj se godi na tem svetu? Ali še nisi slišal o velikem troglavem zmaju, ki pravi, da bo uničil celo kraljestvo, če ne dobi lepe kraljične za žrtev? In ravno danes bo prišel ponjo. Morala bo iti na hrib tam zadaj za mestom, kjer jo bo počakal. Vidiš, zato je vse tako žalostno."

"A tako!" reče Medvedec. "In v celem kraljestvu ni nikogar, ki bi si upal bojevati s to zverjo! Sam grem in odsekam vse tri glave temu zmaju." Medvedec je odšel. Hlapec pa se je za njim smejal. Ko je prišel do gozda je potegnil iz žepa piščalko, katero mu je dala medvedka in nanjo zapiskal. Medvedka je takoj pritekla in vprašala: "Kaj želiš?"

Medvedec jo je prosil: "Želim si konja, zlato obleko, srebrn oklep, katerega ničesar ne more predreti in sabljo, ki bo presekala jeklo. Danes grem nad zmaja, ki hoče požreti lepo kraljično."

"Kar si želel to imaš. Pogledaj na ono drevo za tvojim hrbtom." je rekla medvedka in izginila.

In res Medvedec je našel kar si je želel. Bepa zlata obleka, svetel oklep s sabljo, na kakršnega bi bil še sam kralj ponosen, in isker bel konj. Medvedec se je hitro napravil in odjezdil na hrib za mestom, kakor bi moral priti zmaj.

Opoldne sta prišla kraljična in poglavar kraljeve vojske iz gradu. Poglavar bi moral spremljati kraljično in jo izročiti zmaju, toda bil je tako bojezljiv, da je ostal pod hribom in kraljična je morala sama naprej. Debele solze so ji zalivale oči in tekle po

njenem obrazu, da je komaj videla pot pred seboj. Ko je prišla na vrh hriba je srečala močnega in lepo oblečenega viteza namesto grdega zmaja. Kraljična ga ni spoznala, da je to Medvedec. "Nič ne jokaj. Skrij se za onile grm, jaz bom pa z zmajem obračunal, da bo vedel po kaj je prišel." jo je tolažil Medvedec. Kraljična ga je rada ubogala in se šla skrit za grm, Medvedec je pa čakal na zmaja. Ni mu bilo treba dolgo čakati, da je zagledal nekaj čudno velikega leteti po zraku naravnost proti njemu. Bil je troglavi zmaj, ki je tako mahal s svojimi neokretnimi peruti, da je nastal veter.

O, da bi vi videli boj med zmajem in Medvedcem. To vam je bila borba, kakršne zgodovina ne pomni! Zmaj je začel bruhati ogenj in dim; toda oklep je Medvedca tako zavaroval, da mu zmaj ni mogel do živega. Medvedec je mahal s svojo sabljo, da so se kar iskre kresale. Mahoma je odsekal zmaju vse tri glave. Iz zmajevih glav je porzal jezike in jih zavil v svoj žepni robec. Kraljična je vsa srečna pritekla izza grma nasproti in ga prosila naj gre z njo na grad, ker je kralj rekel, da bo tisti, ki bo zmaja ubil postal dedič kraljeve krone in dobil njo za ženo. Medvedec ni hotel z njo na grad, ampak želel je njeno zlato zapestnico, njeno zlato ovratnico in njen prstan.

(Dalje prihodnjič)



Pri tiskanju  
MINNESOTSKEGA ZVONA





Prihodnja (počitniška) številka Minnesotskega Zvona, za julij in avgust, bo izšla koncem meseca julija. Ta izdaja bo obširnejša in bo tudi vsebovala več slik.

Sedaj, ko so počitnice bo vsa mladina imela več časa. Zelo lepo bi bilo, da bi vsak, ki prebira Minnesotski Zvon nekaj napisal, saj to ne vzame mnogo časa in je tudi dobra vaja v Slovenščini. Sedaj pa vsi kar hitro svinčnik v roke, da odpošljete svoj spis še predno pozabite. Pismu priložite tudi svojo sliko, katero bomo nepokvarjeno vrnili takoj po objavi.

Kadar nam pišete je pametno, da napišete svoj naslov vzunaj na kuverto in v pismu, da se ne izgubi.

Jožef Stritar:

## CERKVICA NA GORI

Na gori romarska cerkvica,  
pozdravljena mi bodi ti;  
v oltarju božja porodnica  
v naročju Jezusčka drži.

Sem k tebi trudni, obloženi  
tolažbe željni romajo;  
olajšani in poživljeni  
odtod domov se vračajo.

Pobožnost te je sezidala  
z gorečim trudom vrh gore,  
tu stvarniku se poje hvala  
in prošnje tu v nebo kipe.

Pod tabo rod za rodom gine  
v dolini doli, ti stojiš;  
težave vseh in bolečine  
poznaš, tolažbo jim deliš.

Še dalje naj, cerkvica, hrani  
v zavetju svojem te Gospod;  
neviht in strele naj te brani --  
jaz dalje idem svojo pot.



Odhod na Japonsko se je v naglici približal. Res je odpotoval 1.1549. z bogatimi darovi za japonskega cesarja. Spremljala sta ga dva duhovnika in trije Japonci, katere je že popeteje krstil v Goa. V pristanišču Kogasima je stopil na Japonska tla. Najprej se je učil japonskega jezika. Hodil je po deželi, učil in se trudil spoznavati njih vsakdanje življenje. V mestu Jamaguci je ustanovil krščansko občino okrog 500 ljudi. Po dveletnem uspešnem delovanju ga je dolžnost klicala nazaj v Indijo.

Sv. Ignacij pa je med tem ustanovil samostojno indijsko provinco Družbe Jezusove in Ksaverija imenoval za provinciala. Sobrat Criminale je umrl kot mučenec ob bratu Kamarinu, a misijon je v teh krajih lepo napredoval. Bilo je že do 40,000 kristjanov. Ustanovljeni so bili zavodi. A na mnogih krajih je bilo treba odpraviti marsikatero nerednost.

Sredi februarja 1.1552 se je Frančišek prikazal v Goa nepričakovano. Že so namreč govorili, da je umrl. Kot provincialal je uredil vse potrebno. Ustanovil je šole za domačine in redovne šole Družbe Jezusove. V tem pa se je pripravljaj, da bi uresničil nov, drzen in velik načrt: odpotovati je nameraval na Kitajsko, da bi njo pridobil za Kristusov evangelij.

Zakaj prav na Kitajsko? Na Japonskem je namreč izvedel od nekaterih učenjakov, da je Kitajsko v znanstvenem in kulturnem oziru nad njimi. Ksaverij je torej spoznal, da mora najprej osvojiti Kitajsko za Kristusa, za to se mu je vzbudila ta velika želja po nji. Po njegovi sodbi bi naj bila Kitajsko ključ do spreobrnjenja daljnega vzhoda Japonske in Indije. V Rim je nato prosil naj mu pošljejo učenjakov in filozofov, bil je namreč prepričan, da morajo misijonarji na vzhodu imeti poleg apostolske gorečnosti tudi visoko izobrazbo. A kako naj pride na Kitajsko, ko pa je bil "zapadu" prepovedan vstop v to deželo. Vse je modro uredil. Na kitajski dvor

naj bi prišel v spremstvu posebnega poslanika portugalskega kralja kitajskemu cesarju. A poveljnik malajskega otočja Alvarez je vse te načrte prekrižal. Bilo je to za Ksaverija zelo bridko razočaranje. Sam brez poslanika je s težavo prišel do vrat Kitajske, na otok Sancian. Več mesecev je poskušal priti na Kitajsko, a ni mogel. V tej osamljenosti pa je vedno bolj hiral, doklet ni 3. decembra 1552. umrl s pogledom obnjenim proti zemlji vročega hrepenenja - Kitajski.

Je to tragična smrt? Ne! Božja Previdnost je vse tako modro uredila. Frančišek Ksaverij je bil šele 45 let star. Pravzaprav pa ni umrl, ampak naprej živi, živi v duhu vseh misijonarjev in vseh misijonskih prijateljev. In to tudi zasluži! Ksaverij je svetel zgled vsem misijonarjem nove dobe, zgled junaškega, nesebičnega žrtvovanja za svojo nalogo. (Konec.)

## PRIGODE NAGAJIVEGA BOBIJA



21.

Tedaj pa -- glejte si ga bika, kako prihrumi v divjem diru! Debela glava s penastim gobcem mu klone k tlom, ničesar ne vidi in ne sliši... Tresk! tresk! udara z glavo med kraka gospejine lestvice in oddrevi z gospo Nosanovo na hrbtu svojo pot. Strah in groza!





22.

Bik je divjal čedalje huje, kajti lestvica ga je tiščala čedalje bolj. Iz obupa se je naposled zakadil v neko prodajalno in...žvenk, klenk, rompom-pom! -- je lestvica razbila prekrasno izložbeno okno, gospa Mosanova pa je na nos zletela skozi vrhnje okence v prodajalno!

23.

Prodajalna, v kateri se je tako nepričakovano prikazal bik, je bila imenitna trgovina z damskimi klobuki. Toda bik jih je korenito predelal po svojem okusu; okno, ogledala, vse je šlo na kose; klobuki in škatle so po-teptani ležali okrog, in besna žival je s svojimi okornimi nogami kar bro-dila po trakovih, vrvicah in cvetli-cah.





24.

Ko se je vendar že nabesnela, je stopila iz prodajalne, vsa okrašena s klobučki in vrvicami, ter ponosno odkoracala po cesti. Da, tolikanj si je domišljjal bik, da se ni prav nič menil za svojo prostost in so ga v nekaj trenutkih ujeli... Tudi gospa Nosanova je bila kmalu rešena iz neprijetnega položaja. A kje je bila opica? Tega ni vedel nihče!

25.

Jož, jož! Uboga trgovka s klobuki je tarnala in begala sem ter tja... Nič ji ni bilo ostalo, vse je bilo uničeno in poteptano! Toda osrčila se je. "Karlinca!" je poklicala vajenko, zavezovaje edino škattlo, ki je bila ostala cela, "Karlinca, brž teci s tem klobukom h gospodični Koprneli pl. Nosoviški. Že pred dvema urama bi moral biti pri nji!"



PRIDOBIVAJTE

NOVIH

NAROČNIKOV

NA ČASTNO MESTO

v Vašem stanovanju spada polica ali omara

S SLOVENSКИMI KNJIGAMI

Brezplačno in brezobvezno lahko dobite  
SEZNAM SLOVENSКИH KNJIG



Pišite na naslov:



ZDRAVKO NOVAK  
18406 Neff Road  
Cleveland 19, Ohio



Kdor naroči vsaj eno knjigo dobiva brezplačno list  
"SLOVENSKA KNJIGA V DOMOVINI IN TUJINI"  
ki prinaša članke o slovenski knjigi.

LIGA KAT. SLOV.  
AMERIKANČEV

238 East 19<sup>th</sup> Street  
New York 3, N. Y.

POŠILJAJTE PAKETE SVOJIM DOMAČIM PREKO  
LIGE

PIŠITE PO CENIK

KRANJSKO-SLOVENSKA  
KATOLIŠKA JEDNOTA

NAJSTAREJŠA SLOVENSKA PODPORNÁ ORGANIZACIJA V AMERIKI----

POSUJE ŽE 59. LETO

Za pojasnila o zavarovanju in za vse druge podrobnosti se  
obrnite na uradnike in uradnice krajevnih društev, ali pa:

GLAVNI URAD

351-353 No. CHICAGO ST.

JOLIET. ILL.